

[Henning Andersen]

De grundlæggende økonomiske forhold som lavt rente- og inflationsniveau har bevirket, at omkostningsudviklingen er blevet begrænset.

Mange flere mennesker er faktisk beskæftiget, fordi det er lykkedes at skabe flere arbejdspladser. Efter et par år med faldende antal arbejdspladser skønnes det, at beskæftigelsen i den private sektor vil stige lidt i 1990 og 1991. Men det er ikke nok, og slet ikke tilfredsstillende. Det er uacceptabelt.

Den alt for høje ledighed og vor gæld er dansk økonomis store problemer i disse år. Kun ved at holde fast kan vi løse vort alvorlige ledighedsproblem og afvikle vor meget tyngende gæld, og kun ved at holde fast kan vi løse de grundlæggende strukturproblemer på arbejdsmarkedet og i vort skattesystem.

I Det Konservative Folkeparti er vi meget positive over for det fremsatte forslag, men også skeptiske og alvorlige med hensyn til det underskud, som tegnede sig allerede ved fremsættelsen, og som nu må vurderes at stige væsentligt, inden året 1991 er omme. Tallene er nævnt tidligere i dag. Denne forventning har vi delvis på grund af de ulykkelige omstændigheder i Golfen; så meget desto mere grund er der til, at vi gør os store anstrengelser for selv at bidrage med initiativer, som kan bremse denne negative udvikling.

Det forudsatte underskud er det tydeligste signal om, at der overhovedet ikke er plads til noget, der bare ligner øgede udgifter, som ikke er modsvaret af besparelser, og jeg gentager besparelser, fordi ingen nye udgifter efter vor opfattelse må finansieres af nye skatter eller afgifter.

Nu skal det lykkes at holde de offentlige udgifter i ro, sådan som forslaget lægger op til, og enhver justering af det fremsatte skal mindst resultere i uændrede udgifter og gerne færre. Det er indtil nu lykkedes at holde udgifterne i ro og sænke udgiftstrykket, hvilket jo er en helt nødvendig betingelse for, at skattetrykket kan sænkes mærkbart på lidt længere sigt.

Mange har hæftet sig ved et tilsyneladende misforhold mellem det at fremsætte et finanslovsforslag med et budgetteret underskud i milliardklassen og samtidig at fremsætte forslag om skattelettelser. Der er imidlertid intet misforhold. Tværtimod. Alle statens udgifter er under god kontrol og styring, men vi må konstatere, at indtægterne til dækning af de mange lovbundne udgifter svigter.

Det er konservativ opfattelse, at vi skal gennemføre besparelser mindst i en størrelsesorden som foreslået, at vi skal granske alle konti osv. for at finde flere mulige besparelser. Altså vi skal fortsætte ad den vej, vi har påbegyndt: besparelser og forenklinger.

Lad mig bare nævne et lille eksempel, som er sket her for nylig, hvor KL og regeringen har lavet en aftale, hvorefter man nu har nedlagt anke- og pensionsnævnene i amtskommunerne fra næste år og har flyttet dem ud til primærkommunerne. Det giver forhåbentlig en bedre behandling af klienterne og en hurtig behandling. Og så er det jo også sådan, at her og nu er det blevet aftalt, at udgifterne dækkes med 50 pct. af primærkommunerne og 50 pct. af staten.

De svigtende indtægter afspejler det faktum, at væksten i vor økonomi er for svag, når vi har de meget, meget store udgifter, herunder den forfærdelig tyngende statsgæld. Kun ny, forstærket aktivitet kan skabe indtægter, og kun ny aktivitet kan resultere i færre udgifter til arbejdsløshedsdagpenge. Det er denne effekt af fornyet aktivitet, som vi skal have realiseret. Derfor fremsætter regeringen forslag om skattelettelser, som sætter gang i økonomien.

I virkeligheden følger de skatteforslag, som er fremsat, strikte den linie, som er lagt af regeringen for år tilbage. Skattelettelser er nødvendige, hvis økonomien ikke skal stagnere.

Vi har jo løbende gennemført skattelettelser, som også har vist sig at have den positive, inspirerende effekt, som er nødvendig, for at Danmark fortsat er blandt verdens førende økonomier, og for at vi kan bevare vor position som del af den hårde økonomiske kerne i Europa. Det er det afgørende ved denne finanslov og skatteforslagene.

Danmark skal være klædt på til det indre marked. Det kræver først og fremmest en nedsettelse af de høje danske marginalskatte. En afskaffelse af 6 pct.-skatten vil virke afdæmpende på det altid stigende omkostningsniveau. Samtidig vil man præmiere initiativ og virkelyst, og det er ganske nyttigt og har altid været det. Uden finanslovens besparelser kan denne politik ikke gennemføres.

Der er en helhed i regeringens besparelser, skatteomlægningerne og lettelsen af marginalskat og direkte personskat. Det sidste kan kun gennemføres, hvis det første gennemføres, så enkelt er det. Men nu ønsker vi nogle positive forhandlinger i de kommende uger.